

[Lowzow.]

har den mindste arbejdsløshed og kan tilpasse sig forholdene bedst, altid vil være dér, hvor de store koncentrationer er, fordi det er dér, serviceerhvervene er stærkest koncentreret. Det må vi også tage med ind i vurderingerne.

Den vigtigste afdeling i landsplanlægningsredegørelsen er der sådan set endnu ikke sket ret megen omtale af i dag, og det er det sidste afsnit. Dér må vi sige, at det er forløbet, jeg er lige ved at sige: over al forventning, det skulle man vel ikke sige, men det er forløbet op til forventningerne, idet den første del af vores lovgivning er gennemført uden store problemer. Det lader til, at kommuner, amter og myndigheder på vejen op har samarbejdet vældig godt, og at vi nogenlunde har holdt tidsskemaet, og nu er det så op til ministeren, at gøre klar til den offentlige debat, til den næste afdeling af hele landsplanlægningen. Vi kan kun håbe det bedste også for denne afdeling.

Når så vi nærmer os sidste fase, hvor vi bl. a. kan komme ind på landsplandirektivet, så mener jeg, det er meget, meget vigtigt, at ministeren arbejder meget stærkt på grundlag af de lokale forhold. Det er af alt afgørende betydning, at man ikke søger at lave landet ens og med lovgivningen prøver at arbejde efter det, men planlægger helt ud fra de lokale forhold og det lokale særpræg, ellers garanterer jeg for, at hele planlægningen vil mislykkes.

Det vil også være til stor glæde og gavn for de større byers befolkning, hvis vi endelig i denne planlægning kunne få det element ind, der er snakket om i mange år, nemlig at give både praktiske og økonomiske muligheder — her tænker jeg på skattemæssige muligheder — for at fastholde landbrug inden for de virkelige byområder, således at man lader byen vokse uden om disse områder, der både miljømæssigt, sociologisk og i enhver henseende er frie og åbne områder, som tager alt det værste ud af bybilledet. Et bybillede i sig selv er for mig noget vederstyggeligt noget, måske fordi jeg ser det som landmand, men det kan dog lempe lidt på det, at der kommer lidt landbrug ind i det, så man kan fastholde disse enklaver, selv om byen vokser.

I den anden ende af udviklingen, altså ude i de rene landområder, er der også no-

get, der er meget vigtigt, og det er, at vi får by- og landzoneloven gjort forståelig lokalt. Det kan vi gøre ved at udnytte, håber jeg på, den nye kommuneplanlægningslov, således at vi virkelig kan gøre noget for landsbyerne, således at vi kan få en følsomt styret udvikling af landsbyerne, så de ikke bliver væltet af noget nyt, men får en udvidelsesmulighed. Dermed skal vi ikke — jeg tror, det var den socialdemokratiske ordfører, der nævnte det — fastholde dem nøjagtig, som de har været, men dog fastholde dem i en ny udvikling, som de meget givtige steder, det er for den almindelige menneskelige udvikling.

Jeg er lige ved at sige, at denne debat burde været kommet i umiddelbar forlængelse af eller måske lige før trafikdebatten forleden dag, for det er helt umuligt at skulle disse to debatter fra hinanden. Vi kan ikke lave nogen planlægning, uden at den foregår mellem byudvikling, industriudvikling og trafikudvikling. Vi har set uheldige resultater af det her omkring København. Vi har set katastrofale resultater af det, skulle jeg næsten sige, og det må ikke ske igen. Vi er nødt til at lade trafikken gå ind i hele planlægningen, ikke alene for at fastholde billedet, det glemmer man nemlig tit, og for at fastholde den situation, der er derude, men også for at gå med ind og styre og støtte en ny udvikling.

Der kan her være tale om, at man i planlægningen må indse — det hørte måske nok så meget ind under trafikdebatten — at man er nødt til i højere grad at støtte også private forbindelser ud til de små samfund, fordi dér kan en enkelt privat bus ikke få økonomi i det, men kan være nødt til at få en støtte fra det offentlige for at fastholde muligheden for at eksistere derude. Der er også — det er der talt om, derfor skal jeg ikke gentage det — forbindelserne til øerne, til de isolerede områder. Disse mennesker lider så mange afsavn i forhold til de penge, der bliver givet ud fra offentlig side til goder, at vi må have råd til at omprioritere de penge, de burde have haft til det kgl. teater, til noget andet, til rimelige forbindelsesforhold, til rimelige forhold for dem.

Jeg vil gerne gentage, jeg har sagt det før fra denne talerstol, at vi arbejder meget stærkt med en decentralisering i dag på alle områder, men nu må vi ikke her igen dø af